

ՔԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Գ Ի Ի Ղ Ի Ս Զ Ա Տ Ի Կ Ը

Աղչիկներուն խմբերգն ու պար, կալերուն մէջ խինդ ու խմբպար,
 Խնծիղն անանց, ծափերու դափ ձեռք ձեռքի ու սլացիկ,
 Ծամերուն մէջ, արեւին դէմ, լուսոս նաճանչ եւ զարդուսկիւի,
 Պոռթկար խրախն տուններէն դուրս, կայքասօն մը բերկրապատար:

Պարմանինք կալերուն մէջ, կարմիր հաւկիթ, աղմըկայոյզ:
 Խնդապատար, արեւասենչ, առողջ, զըւարթ, հուժկու եւ հոյզ:
 Ժամուրն ըստապ, շատոնց դարձած Երջապատն են սեղաններուն:
 Յաւ, հիշ, թախիծ, չկար ամբողջ մեր գիւղակին առողջ կուրծքին:

Եզներն ու ձին մտուրին մէջ կիսամըրափ, հանդարտ մակաղ:
 Հաւերն բակին՝ կը կտկտան: Ահլորի, կանչ, ոտը պաղաղ:
 Գետը ճեւոտ, ոլորքին մէջ կը մոնջէր սէգ, տեղալառ:
 Մշակն հանգիստ, հօտաղը քուն, գերանդին կախ, նիւղերն ի վար:

Մասունն մըրափ, վըսեմ խոկման մէջ իր մենիկ, գետափունքին:
 Վարն՝ աղբիւրէն ջուր կը բերեն հաւանքն աղուտ, կուծերն ուսին:
 Ժայռերէն յորդ՝ դուրս կը պոռթկար ջուրը արծաթ ու կենսախայտ,
 Զրարքիքն ահա, կակաչ, հիրիկ, հարսնուկ, մեխակ, ծաղկէն առատ:

Դա՛ղէր սիրս իմ բաբախումէդ, այժմ ամէնն, ամէնն ալ աւերակ են...

Ուտեիկըն, 1942

ՎԱՀԱՆ ԱՐՄԱՆԵԱՆ